

De Ranch

De Ranch

Daniëlle Slob

Schrijver: Daniëlle Slob

Coverontwerp: Daniëlle Slob

ISBN: 9789463679268

© Daniëlle Slob

www.jongboek.nl/danielleslob

Hij vindt geen vreugde in de kracht van het paard,
Hij scheidt geen behagen in de spierkracht van de man.
De HEERE is goedgezind voor wie Hem vrezen
en op Zijn goedertierenheid hopen

Psalm 147:10-11

1

Briley

De boswachter wees naar een grote boom in de berm en alle ogen volgden de richting van zijn wijsvinger naar een bosuil die tegen de stam gedrukt zat, de ogen wijd open. Door het geroezemoes was het kennelijk gedaan met de rust, want al snel sloeg de uil zijn vleugels uit en verliet geruisloos de boom langs het pad, op zoek naar een rustigere plek.

Briley lachte in zichzelf om de andere wandelaars. Ze keken allemaal met grote, verwonderde ogen naar de uil alsof ze zo'n vogel nog nooit hadden gezien, terwijl Briley met regelmaat bosuilen, kerkuilen en andere roofvogels zag. Hoe boeiend hij deze gevleugelde schepsels ook vond, hij zou ervoor waken niet in gezelschap met open mond de bewegingen van deze geruisloze jagers te volgen. Het wekte hem bijna op de lachspieren om zijn broer Ryan precies datgene te zien doen. Hij gaf hem grinnikend een por en wees naar zijn mond. Ryan had door wat hij bedoelde en trok een scheve grijns.

“Als je iets ziet wat je niet vaak ziet, doe je dat automatisch,” fluisterde Ryan. “Dat zou jij bij het zien van vrouwen doen..”

Briley had al spijt dat hij erover begonnen was en stopte zijn handen diep weg in zijn jaszakken om zich vervolgens weer te richten op de omgeving en de andere wandelaars. De groep bestond uit twee gepensioneerde echtparen, een aantal echtparen van midden vijftig, vier jongedames, een jongeman en de twee broers.

Briley en Ryan waren opgegroeid met respect voor alles wat leefde en hun opa had hen veel meegenomen tijdens vroege ochtendwandelingen om al dat natuurschoon te ontdekken en te bewonderen. Een glimlach vormde zich rond Briley's

lippen terwijl de mooie jeugdherinneringen in gedachten aan hem voorbijtrokken.

“Een beest, een beest!” Briley schrok op van het krijsen van één van de jongedames. Een blondharige holde hem voorbij, terwijl ze al gillend om haar heensloeg. Ryan begon hard te lachen en al gauw volgde de rest zijn voorbeeld. Briley hield zich echter in. Hij had te doen met het meisje en liep naar haar toe.

“Rustig, waar is het beest gebleven?” vroeg hij om haar gerust te stellen. “Hoe zag het beest eruit?”

Het meisje bleef wild om zich heen slaan terwijl ze met een paniekerig stemmetje vertelde dat het om iets zwarts ging.

Hij deed verwoede pogingen haar te kalmeren met zijn woorden. “Het is vermoedelijk een onschuldige tor geweest, die zie je hier veel. Het zijn geen gevaarlijke beestjes, rustig maar.”

Ze kwam langzaam weer tot bedaren en inspecteerde haar kleding. “Zit hij echt niet op me?” Haar stem klonk nog steeds angstig.

“Nee, er zit helemaal niks op je.” Briley knikte naar de boswachter als teken dat ze weer verder konden lopen.

“Dank je wel,..” zei ze en ze haastte zich naar een andere jonge vrouw met een donkere paardenstaart.

Ryan stootte Briley aan. “Had je eindelijk sjans?”

“Nee, ik was behulpzaam,” verbeterde Briley hem. “Als jij nou eens op je manieren zou letten, had je sneller contact met een degelijk meisje en zou het eens een blijvertje worden.”

“Ach, schei toch uit, man!” Ryan liet net iets te hard een spottend lachje horen, waardoor een aantal oudere wandelaars zich geërgerd omdraaiden en hen een afkeurende blik toewierpen. “Toevallig versier ik nu eenmaal veel meisjes en houd ik van de afwisseling. “vervolgde Ryan op zachtere toon. “Van mij hoeven ze echt niet degelijk te zijn. Het wordt tijd dat jij eens aan je charme-offensief gaat werken, broertje!”

Het ene echtpaar van midden vijftig dat vlak voor hen liep, draaide zich nogmaals kort om, hoofdschuddend en fronsend, maar liep ondertussen verder. Briley gaf Ryan een stoot.

“Ik kies mijn eigen manier en nu wil ik er niets meer over horen!” Hij had schoon genoeg hiervan. Ryan leek iets te willen zeggen, maar met een blik op het gezicht van Briley hield hij toch wijselijk zijn mond. Zwijgend liepen ze verder. Briley keek naar de mensen voor hem. Voorop, vlak achter de boswachter, liepen twee jongedames. De ene had donkerblond haar dat in een vlecht samengebonden zat. De ander had donkerbruine golvende lokken die los over haar schouders vielen. Ryan leek door te hebben waar hij naar keek en een honend lachje was hoorbaar. “Met kijken alleen red je het niet hoor!”

Briley hoorde de ondertoon en moest zich beheersen om niet uit te vallen. Ryan was dan wel zijn broer, maar hij leek in de verste verte niet op hem. Waar Briley voorzichtig was, was Ryan juist vaak roekeloos. Hij leek ervan te houden om risico's te nemen en dacht zelden na voor hij iets deed. Ryan was impulsief in vrijwel alles wat hij deed en hij hield van vertier. Hij was overduidelijk een levensgenieter en toch kon hij ook keihard werken, als het maar iets was wat hij leuk vond. Briley was daarentegen veel rustiger, voorzichtiger en bedachtzaam. Hij voelde zich verantwoordelijk in vele opzichten en keek vaak eerst de kat uit de boom. Dat had er in het verleden al vaak voor gezorgd dat zijn broer Ryan er met een meisje vandoor ging, waar hij toevallig ook een oogje op had. Ryan sloeg elk meisje aan de haak, ongeacht hoe ze was om ze vervolgens binnen korte tijd weer te dumpen, omdat ze òf te degelijk voor hem waren òf te saai òf niet knap genoeg. Ryan leek niet wakker te liggen van al die gebroken harten die hij maakte, maar Briley wist dat hij het anders zou aanpakken dan zijn broer. Hij was te serieus om zomaar aan te pappen met een meisje. *Wellicht was het daarom nog niet gelukt om een vrouw te vinden die bij hem paste?* Hij wist het

niet, maar het deed er ook niet toe. Als hij een meisje leuk vond moest hij zorgen dat hij het meisje uit de buurt van Ryan hield, had hij zichzelf voorgenomen, want Ryan wist met zijn mooie praatjes en opvallende uiterlijk elk meisje om zijn vinger te winden.

“Hey Briley!”

Hij schrok op uit zijn gedachten en ontdekte dat Ryan inmiddels harder was gaan lopen en contact had gemaakt met de blonde dame die vlak daarvoor nog gillend had rondgedraafd. Ryan zwaaide en wenkte hem dat hij moest komen. Met een diepe zucht stapte Briley door en stak zijn hand uit naar het blonde meisje. “Hai, mijn naam is Briley.”

“Hai, ik ben Inge,” zei het blonde meisje wat verlegen. “Ik denk dat je eerste indruk van mij niet bepaald een aantrekkelijke was.”

Briley liet een scheef lachje zien. “Dat was maar een momentopname.”

Hij merkte dat het meisje met de donkerbruine lokken- die voor hen liep- snel een blik naar achteren wierp. Hij ving even haar blik, maar te kort om de kleur van haar ogen te zien.

Ryan was ondertussen in gesprek gewikkeld met de twee dames waar ze naast liepen, terwijl Briley zich ondertussen afvroeg waarom hij überhaupt aan het wenken van Ryan gehoor had gegeven. Hij liep veel liever in zijn eigen tempo ergens achteraan, met zijn eigen gedachten.

De boswachter hield weer stil. “Hier gaan we even pauzeren.” Uit zijn rugtas haalde hij een thermosfles tevoorschijn en een stapel kartonnen bekers. De man was duidelijk op alles voorbereid, want ook een doosje suikerklontjes en de koffiemelk ontbraken niet.

Korte tijd later hadden ze allemaal koffie en Briley leunde tevreden tegen een boom, terwijl hij de groep gadesloeg. De jongedame met de bruine lokken stond met haar vriendin te praten en keek terloops even vluchtig zijn kant op. Hij knikte

even vriendelijk naar haar vanonder zijn cowboyhoed. Er verscheen een kort glimlachje om haar mond, die even snel verdween als hij gekomen was. *Misschien moest hij tóch de stoute schoenen aantrekken en op haar afstappen, zoals Ryan zou doen?*

Hij keek om zich heen op zoek naar Ryan. Algauw ontdekte hij hem. Ryan had zich iets verderop afgezonderd met Inge en zij giechelde hoorbaar. *Ryan vertelde haar vast één van zijn gebruikelijke grapjes, zoals hij dat bij elk meisje deed.* Briley kende de tactiek van zijn broer inmiddels als geen ander.

“Als iedereen zijn koffie op heeft kunnen we weer verder,” klonk de stem van de boswachter. Alle kartonnen bekertjes werden ingezameld en de groep kon weer verder met de wandeling. Briley moest zich focussen op de bedoeling van deze wandeling. Hij was er door opa op uit gestuurd om nieuwe gebieden te ontdekken voor een trail met de paarden. Ze zouden routes gaan plannen voor de gasten om de omgeving te ontdekken. De andere routes die ze inmiddels al jaren gebruikten, hadden ze nu wel een beetje gezien. En voor een aantal gasten die jaarlijks opnieuw een verblijf op de ranch boekten, was het wel gewenst om met iets nieuws te komen. Dit keer wilden ze van de vaste ruiterspaden afwijken en zoeken naar een route door ongerepte natuur.

Briley pakte zijn blocnote uit zijn bruine, leren jas en schreef er een paar aantekeningen op. Ryan was momenteel te druk met meisjes versieren, dus zou hij wel extra opletten en ervoor zorgen dat opa aan de informatie zou komen waar hij om had gevraagd.

“Hoe was de wandeling?” Opa reikte hem een mok koffie aan. “Mooi gebied, veel te zien, weinig wild,” begon Briley. “Ik denk dat we nog iets anders erbij zoeken, maar het is zeker een geschikte optie.”

“En hoe zie jij dat, Ryan?” Opa draaide zich naar Ryan en bood ook hem een mok koffie aan.

“Bomen genoeg,....” was het antwoord van Ryan en hij keek even strak naar Briley, die direct begreep wat de bedoeling van Ryan was. Hij wilde overduidelijk niet dat opa zou weten dat hij veel drukker was geweest met het bestuderen van meisjes dan het inspecteren van de omgeving.

Om zijn broer uit de situatie te redden nam Briley weer het woord. “Ik denk dat het bebost genoeg is, waardoor er genoeg te zien is betreffende flora en fauna. Volgende week staat er weer een wandeling gepland in de buurt, in een ander gebied. Ik heb me al ingeschreven, want dat gebied lijkt me nog aantrekkelijker qua variatie in het landschap.”

“Dat zou fijn zijn, jongen.” Opa knikte tevreden en tuurde vanaf de veranda naar het weiland. “Komende week wordt er een Berber-mustang gebracht. Onhandelbaar volgens de eigenaar. Hij wilde hem voor een spotprijs kwijt.” Opa’s ogen glommen. “Ik heb altijd al een mustang in mijn wei gewild!”

“Dat meen je niet!” viel Ryan uit. “Dat gaat dus betekenen dat ik dat beest moet gaan temmen?”

“Of Briley...,” opa bleef rustig. “Ik heb alle vertrouwen in jullie, jongens!” Hij stond rustig op en liep met een grijns het trapje van de veranda af naar de wei.

“Mooi is dat, daar zitten wij dus mee opgescheept.” Ryan leek duidelijk niet gecharmeerd van de nieuwe uitdaging.

“Dan laat je het toch aan mij over?” stelde Briley voor. “*It’s part of the job*, Ryan. Ik ben juist nieuwsgierig naar die mustang!”

“Je doet maar,....” Ryan stond op en slofte de veranda af naar de stallen. “Ik ga nog wat telefoontjes plegen.”

Briley bracht de lege mokken naar binnen en zette ze in de gootsteen, waarna hij ook naar de stallen vertrok. Er was nog genoeg werk te doen. Hij zou beginnen met uitmesten bij de buitenstallen. Opa was al begonnen met een deel van de binnenstallen vandaag, maar de oude man had niet meer het tempo van vroeger, waardoor hij nooit al het werk gedaan kreeg. Nu het een rustig weekend was met weinig gasten had hij de jongens op pad gestuurd om even te ontspannen, iets wat opa zelf nooit zou doen. Zijn werk was zijn plezier en hij was van plan te werken tot zijn dood.

Briley pakte een hooivork en begon het stro bij elkaar te harken en in de kruiwagen te scheppen. Veel gasten vonden de sterke, op ammoniak lijkende lucht niet aangenaam en wilden vaak snel bij de stallen en de mesthoop vandaan. Briley zag het als een deel van het leven met paarden. Hij kende de mooie en de minder mooie kanten van de zorg voor deze viervoeters en hij had geleerd om zich over minder mooie dingen heen te zetten. Uiteindelijk moest het nu eenmaal gebeuren en zo erg was het werk niet. Fysiek kon het zwaar zijn met het sjouwen van hooibalen, strobalen, kruiwagens vol mest afvoeren, paarden drijven, soms ook temmen, paarden beslaan en meer van dat soort krachtinspannende klussen. Hij hield er een goed gevormd lijf aan over, waar menig andere man de sportschool voor nodig had.

In de zomer liepen er vaak wat meer mensen rond op de ranch, omdat het dan drukker was met gasten. Dat zorgde ook voor meer werk, maar dan voornamelijk schoonmaakwerk. Er werden meer paarden gezadeld en bereden en die hadden dan naderhand ook weer extra verzorging nodig. Ook de blokhutten, die Briley en zijn familie *cabins* noemden, waren beschikbaar voor gasten die een paar dagen bleven. Deze *cabins* moesten echter na het verblijf ook weer schoongemaakt worden en daar huurde opa tijdens het hoogseizoen regelmatig een extra hand voor

in. Oma deed zoveel mogelijk nog zelf, maar ook zij werd merkbaar ouder; niet alles ging meer zo soepel en snel. Het verschonen van de bedden was voor haar zwaar geworden, maar het koken van eten deed ze nog heel graag. Dat deed ze dan ook elke avond voor opa, Ryan en Briley. Ze woonden met zijn vieren in het grote huis. Op het terrein eromheen waren een tiental *cabins* voor de gasten. Ze waren zo neergezet dat elke *cabin* de nodige ruimte en privacy had. Sommige *cabins* waren klein en geschikt voor twee personen en andere *cabins* waren iets groter en geschikt voor drie tot zes personen, veelal met *bulkbedden*.

“Zie ik je dan in de stad?” Ryan kwam al bellend voorbij gelopen en Briley wist direct dat hij een meisje aan de telefoon moest hebben. “Tuurlijk, ik pik je op bij het station. Ik zal je er ’s avonds ook weer brengen en anders is er vast wel een hotel te vinden. Ik weet wel een leuke tent waar we heen kunnen gaan. Trek jij iets spannends aan?”

Briley rolde met zijn ogen. *Dat was typisch Ryan, de vrouwenversierder. Hij behandelde ze allemaal alsof hij naar een koeienveiling ging. Opa moest het niet horen, want die zou er direct een stokje voor steken.*

“Briley!” Dat was de stem van opa en het klonk urgent. “Briley, snel!”

Hij liet de hooivork uit zijn handen vallen en rende naar opa toe, die naar het weiland wees. “Volgens mij is Liberty aan het bevallen!” Liberty was de naam van hun prachtige Andalusiër met voskleur en donkere manen.

“Maar dat is te vroeg!” Briley keek geschrokken het weiland in. Ze was een lieve merrie en één van Briley’s favorieten om mee te werken. *Ze had nog helemaal geen tekenen gegeven van een naderende bevalling!* “We zouden haar pas morgen naar de kraamwei brengen!”

“Dat gaan we niet meer redden, jongen.” Opa klom over het hek, waarna Briley zijn voorbeeld volgde. “Het is geboren, dat is een vlotte! We moeten haar in de gaten houden. De beek

loopt vlak achter hen. Als het veulen daarin kiepert zijn we verder van huis.” Opa liep met grote stappen richting de merrie en haar veulen. Liberty kwam overeind waardoor de navelstreng brak, precies zoals gewenst. Het veulen bewoog en Briley haalde opgelucht adem. “Gefeliciteerd opa, het is een plaatje!” Met een grijns gaven de mannen elkaar een *highfive*. “Hoe noemen we deze?”

Opa streelde Liberty zachtjes over haar hals. “Goed gedaan, meisje,” zei hij liefdevol, “zorg jij maar goed voor.....*Quattro*.” “*Quattro*?” Briley keek opa met één opgetrokken en één fronsende wenkbrauw aan. “Het is toch geen pizza? *Quattro* doet me denken aan vier soorten kaas.”

“*Quattro* omdat hij vier vlekken op zijn flank heeft,” zei opa rustig. Dat was de oplettende blik van opa, moest Briley constateren, want het was hem nog niet eens opgevallen.

Tevreden met de uitleg draaide Briley zich om. “Ik ga het nieuws aan oma vertellen. Als u me nodig hebt roept u me maar. Ik zal alvast een stal gereedmaken voor Liberty...en *Quattro*.”

Die nacht was het de beurt aan Briley om elk uur bij de merrie en het veulen te kijken. Liberty was een goede moeder en zorgde goed voor haar veulen. *Quattro* dronk direct goed en Briley had al snel door dat het waken niet eens nodig was, maar voor de zekerheid hield hij een oogje in het zeil. Toen hij de zonnestrallen achter de horizon zag verschijnen besloot hij niet meer terug te gaan naar zijn slaapkamer. Hij zette koffie en nam plaats in een schommelstoel voor het grote huis.

De zonsopkomst en de zonsondergang vond hij de meest wonderlijke momenten van de dag. De verschillende kleuren

van de stralen fascineerden hem elke dag opnieuw. Het maakte hem telkens weer stil van verwondering.

Hij liep naar binnen om zijn bijbel te pakken. In de schommelstoel sloeg hij de bijbel open en zijn oog viel op een tekst uit 2 Korinthe.

Ten slotte, broeders, verblijdt u, laat u terechtbrengen. Laat u aansporen, wees eensgezind, leef in vrede. En de God van de liefde en de vrede zal met u zijn.

Met een glimlach keek hij naar de opkomende zon. Zijn opdracht voor het leven was duidelijk, meer had hij niet nodig. God zou hem helpen om geduldig te zijn, om de vrede te bewaren en zijn werk met liefde te volbrengen iedere dag. Mooier kon hij zijn dag niet beginnen!

De volgende zaterdag was Briley al vroeg op de verzamelplek. Hij verwisselde zijn *cowboyboots* voor wandelschoenen en trok zijn cowboyhoed wat verder over zijn hoofd. Hij was benieuwd wat deze bosrijke route hem zou laten zien. Een gesprekje met de boswachter hielp hem om aan extra informatie te komen, terwijl hij ondertussen om zich heen keek naar de groter groeiende groep wandelaars. Het waren voornamelijk mensen van over de vijftig, mensen die hun stramme spieren wellicht wat beweging gunden of soepel wilden blijven.

“Ik mis nog één persoon,” riep de boswachter boven het geroezemoes uit, “maar gezien onze tijd wil ik nu graag vertrekken. Volgt u mij maar!”

“Ik ben er al!” klonk een stem. “Sorry, ik had wat oponthoud op de weg hier naar toe. “Alle ogen draaiden zich naar de kant waar de stem vandaan kwam. Ook Briley draaide zich om om te zien wie de laatkomer was. Hij was verrast te ontdekken dat het dezelfde dame was die hij de week ervoor tijdens de wandeling had gezien. Haar donkere golvende

lokken had ze nu samengeknoopt in een wilde knot, waarbij verschillende lokken al losgingen door haar haastige lopen. Ze had haar wandelmaatje niet meegenomen, viel hem op.

Hij was blij dat Ryan er dit keer ook niet bij was. Dat scheelde veel ergernis en krommentenende momenten. Briley nam een grote hap lucht en blies die zachtjes uit om moed te verzamelen. Hij besloot naast haar te gaan lopen. Vriendelijk stak hij zijn hand naar haar uit. "Hai, ik ben Briley. Volgens mij hebben wij elkaar vorige week ook gezien."

Ze keek hem even behoedzaam aan en schudde toen, ietwat aarzelend, zijn hand. "Ik ben Leila." De klank van haar stem was van gehaast overgegaan in een zacht en rustig ritme. "Het zou maar zo kunnen," ging ze verder, "Ik wandel wel vaker en onthoud niet alle gezichten die ik tegenkom."

Ze draaide vrij abrupt haar gezicht af, maar als hij zich niet vergiste zag hij een blos op haar wangen verschijnen. Hij was er zeker van dat ze hem had herkend. Hij onderdrukte een grijns, terwijl hij zijn handen diep wegstopte in de zakken van zijn stoere jack. Hij bekeek haar behoedzaam van opzij. "Loop je als hobby? Ontspanning? Of heeft het iets met je werk te maken?"

Ze keek hem een moment niet begrijpend aan. "Sorry?"

"Nou ja,...ik bedoel,..." hakkelde hij, "Ik loop mee vanwege onze ranch. We zoeken naar mogelijkheden voor een nieuwe trail, een route om met onze paarden te rijden. Je zou bijvoorbeeld ook kunnen wandelen omdat je werkt in de sportsector of omdat je iets met de natuur doet..."

"Aha, zó bedoel je dat," ze liet even een glimlach zien, "Ik wandel puur voor ontspanning."

Een moment was het stil, maar algauw nam zij het woord. "Ranch, zei je? Waar zit jullie ranch? Ben jij daar de eigenaar van?"

Briley vertelde over de locatie en dat hij in dienst van zijn opa werkte. "We beschikken over ruim vijf hectare weiland, verdeeld in verschillende groottes in verband met drachtige

merries die een eigen plek nodig hebben en jonge hengsten die we verkopen. Kom gerust eens kijken. We verzorgen ook dagtrails.”

Leila keek hem met een nieuwsgierige blik aan. “Ik wist niet dat zoiets nog bestond. Het klinkt als iets van vroeger...”

“Dat is het ook in zekere zin,” glimlachte hij, “Daarom ben ik er misschien ook zo graag. Ik hoor wel vaker dat ik ouderwets ben.”

“O, maar dat bedoelde ik niet hoor,..” Ze kreeg een blos op haar gezicht. “Het klinkt alleen alsof het uit een film komt.”

“Te mooi om waar te zijn, bedoel je?” Hij grinnikte. “Ik leef toch echt niet in een sprookjeswereld, hoor. Het is hard werken, maar ik zou niets anders willen.”

“Doe je dit werk al lang?” vroeg ze hem belangstellend.

“Ik ben begonnen als weekendhulp, maar al snel was ik er elke dag na schooltijd te vinden. Als je al die tijd meerekent, dan doe ik dit werk al zeker een jaar of vijftien. Maar als kleine jongen liep ik ook al rond op de ranch. Toen heb ik dus al veel opgepikt door mee te kijken.”

“Poeh, jij hebt dus wel de nodige ervaring.” Er klonk bewondering door in haar stem. Hij wist zich even geen houding te geven en haalde zijn schouders op. “Ik leer nog elke dag bij.”

“Wat doe je allemaal op zo’n ranch dan?” vroeg ze.

“Dat is heel gevarieerd. We hebben zo’n beetje allemaal een eigen taak. Vorige week had ik mijn broer bij me, weet je dat nog?”

Hij zag dat Leila even met haar ogen draaide. “Alsof die te vergeten valt,” hoorde hij haar zeggen. Hij wist niet precies hoe ze dat bedoelde en ging verder met zijn verhaal.

“Ryan is vooral bezig met de financiële administratie, voorraad, werving van klanten, het onderhouden van contacten-”

Leila begon te lachen. “Werving van klanten? Dan heeft hij wel iets wat hem op het lijf geschreven is.”

Briley probeerde mee te lachen, maar hij kende haar niet goed genoeg om te weten welke bedoeling ze had met haar gelach. *Bewonderde ze Ryan of klonk er een soort spot door in haar woorden?* Hij wist het niet precies.

“Hij helpt ook mee met grote klussen als vee drijven of bepaalde shows opvoeren die we aan gasten laten zien.”

“En wat doe jij?” vroeg ze een tikkeltje brutaal. “Moet jij vaccins geven? Of misschien ziektes bestuderen?”

“Nee hoor, dat mag de veearts doen. Ik klus her en der wat en houd me bezig met de verzorging van de paarden, kwaliteit van de weilanden, leefomgeving, reparatiewerkzaamheden, onderhoud enzo..”

“Hoeveel paarden lopen er rond daar?” Het was of ze aan zijn lippen hing door alle vragen die ze stelde.

“Een stuk of vijftien momenteel. We krijgen er elk jaar weer veulens bij en dan beslissen we meestal na een jaar wat we willen met een veulen. De hengsten worden meestal verkocht met stampapieren, maar van de merries houden we er altijd een paar om in de toekomst veulens te werpen. De paarden die het best berijdbaar zijn gebruiken we voor de trails. En we zijn van plan --”

“Mag ik even uw aandacht?” De boswachter onderbrak het gesprek toen hij zich tot de groep richtte. “We komen hier in een ongerept stuk natuur. Wilt u op uw stappen letten en gelieve zo min mogelijk geluid maken? Hoe stiller we zijn, hoe meer we zullen zien en horen van de bewoners in dit gebied.”

Een groot deel van de wandeltocht werd vervolgens zwijgend afgelegd. Onderweg ontdekten ze een havik, een buizerd en een aantal eekhoorns. Ook diverse kleinere vogels lieten zich zien en horen. Briley genoot van de geluiden en de geuren van alles om zich heen. Hij was graag buiten, had het gevoel dat hij in de natuur heel dicht bij Zijn Schepper kwam. Dat gaf hem altijd weer een gevoel van verwondering en van rust.

Een luide gil deed hem opschrikken en hij kon Leila nog net tegenhouden voor ze over een boomstam struikelde en met haar neus in het modderige zand was gevallen.

“Pas op, dame..” Hij kon een grinnik niet onderdrukken. “Je hebt nu denk ik wel alle beren en slangen weggejaagd.”

Geschrokken keek ze hem aan. “Leven die hier?”

Zij grinnik veranderde in een lach en hij keek haar scheef aan.

“Ja, ook olifanten, tijgers, flamingo’s, pinquins, ijsberen...”

Opgelucht liet ze haar ingehouden adem los. “Laat me nooit weer zo schrikken!”

Ze liepen zwigend verder tot Briley fluisterde, “Wat doe jij eigenlijk voor de kost?”

“Ik ben lerares,” was haar antwoord, al net zo stiekem fluisterend als hij. Het antwoord verraste hem gezien haar interesse voor zijn vak. Hij had haar eerder als biologe of laborant gezien. Ze leek zijn blik niet op te merken en vervolgde haar verhaal. “Ik sta drie dagen in de week voor de klas. Momenteel heb ik twee weken vakantie. Voordeel van mijn beroep..”

“Dat woord ken ik niet,” Hij trok een zielig gezicht, maar liet haar direct merken dat hij een grapje maakte. “Mijn werk is veel te leuk om vakantie te gaan vieren. Ik zou niet weten hoe ik dat zou moeten doen!”

“Nou, ik wel hoor!” Ze slaakte een diepe zucht. “Geef mij een hangmat en een boek, dan ben ik tevreden. Maar ik kan ook heel erg genieten van een wandeling, zoals vandaag. Ik was er eerlijk gezegd ook echt aan toe om even vrij te zijn!”

“Wat trekt je dan zo in het onderwijsvak?” vroeg hij verbaasd.

“De kinderen!” Haar ogen begonnen plots te stralen. “Ik geniet enorm van die kindersnoetjes als ze zich ontwikkelen, als ze groeien, als ze nieuwe dingen ontdekken en merken dat ze iets hebben geleerd. Dat is zo fantastisch!”

“Je lijkt me een...gedreven juf.” Hij keek haar weer even van opzij aan.

“Ik houd van mijn werk,” bekende ze, “maar het is ook heel vermoeiend om dag in, dag uit met dertig kinderen te werken die allemaal verschillend zijn en waar je het beste voor wilt. Het ontbreekt me vaak aan tijd om ze elk persoonlijk goed te kunnen begeleiden. Er zitten een aantal kinderen in mijn klas die extra zorg en aandacht nodig hebben, maar daardoor kan ik tekort schieten tegenover andere kinderen. Dat voelt vaak als een spagaat waarin je als leerkracht gedwongen wordt. Het vak verandert en er komen steeds meer regeltjes, programma’s, methodes, vergaderingen en cursussen bij. Dat maakt het onderwijs veel dynamischer en ingewikkelder soms. Ik merk dat ik na drie dagen echt wel moe ben.”

“Werk je daarom niet fulltime?” vroeg hij voorzichtig.

“O nee hoor,” antwoordde ze luchtig, “dat is omdat het niet anders kon.”

Ze vertelde dat er meerdere leerkrachten parttime werkten en dat ze daardoor geen fulltimebaan op de school kon krijgen, maar ze klaagde niet en genoot nu juist extra van haar vrije dagen in de week. Op die momenten probeerde ze naast het nodige nakijkwerk, het schrijven van overdrachten, het analyseren van onderzoeksrapporten en het voorbereiden van allerlei vergaderingen te genieten en te ontspannen. Zodra er een fulltime functie beschikbaar zou komen, zou zij de eerste zijn die solliciteerde.

Briley genoot van de wandeling. Hij moest moeite doen om wat op te vangen van de omgeving en zich te concentreren op datgene wat van belang was voor het thuisfront. *Hij zou bijna Ryan's gedrag gaan begrijpen.*

Veel te snel naar zijn zin arriveerden ze weer bij het beginpunt.

“Ik dank u voor uw belangstelling en hoop u nog eens te begroeten,” zei de boswachter en hij drukte iedereen de hand.

Leila was als laatste aan de beurt. Briley hield zijn pas in om ervoor te zorgen dat ze hem zou passeren. “Het was me een genoegen,” zei hij toen ze voorbijliep.

Ze draaide lachend haar gezicht naar hem, bleef staan waar hij had verwacht dat ze door zou lopen. “Dat vond ik ook. Het was leuk met je gesproken te hebben. Misschien tot een volgende keer?”

Hij knikte, waarna zij met flinke passen verderliep en verdween tussen de vele geparkeerde auto’s.

Met een zucht leunde hij tegen zijn rode Ford Raptor. Hij kon zichzelf wel voor zijn hoofd slaan. *Waarom had hij niet méér lef...net als Ryan?*

Teleurgesteld opende hij het portier en liet zich met een zucht achter het stuur zakken. Geërgerd door zijn eigen bescheidenheid smeed hij zijn hoed op de bijrijderstoel.

Zijn gedachten gingen naar Ryan. *Alle meisjes gingen altijd voor Ryan en niet voor hem, dus hij kon zichzelf maar beter geen illusies maken. Waar maakte hij zich überhaupt druk over? Zij had niets laten merken van enige interesse, toch? Nou ja,...ze was wel geïnteresseerd in zijn werk geweest, maar dat kon ook uit fatsoen zijn. Ze had zelfs niet gevraagd nog wat te gaan drinken. Of had hij háár moeten vragen? Had hij misschien naar haar telefoonnummer moeten vragen? Of had dat er te dik bovenop gelegen? Het maakte niet meer uit, ze was toch al weg.*

Hij startte de motor en zette de pickup in zijn achteruit.

“Wacht!” klonk een gedempte stem. Iemand klopte op zijn raam. Hij draaide zijn hoofd en keek in het gezicht van... *warempel, zij was het! Leila!*

Verbaasd liet hij zijn raampje zakken.

“Wat is er loos?” vroeg hij.

“Mijn auto wil niet starten,” ze klonk wanhopig. “Ik krijg hem niet aan de praat.”

“Laat mij maar even kijken.” Hij stapte uit en liep met haar mee naar een blauwe Mini Cooper.

Reed zij in dat ieneminie geval rond? Hij zou er nooit in passen met zijn 1 meter 85 !

Hij bekeek de auto, de lampjes die brandden, alsmede hoe het er onder de motorkap uitzag. Hij probeerde zelf de auto meermaals te starten en toen dat ook niet werkte vroeg hij of zij achter het stuur wilde gaan zitten, zodat hij onder de motorkap kon zien wat er gebeurde als zij probeerde de motor te starten. "Ik vrees dat je inderdaad niet verder kunt." Hij sloot na de inspectie haar motorkap. "Ik ben bang dat je distributieriem naar de maan is. Bel de wegwacht maar, je zult afgeslept moeten worden."

"Dat kan niet," zei ze en ze kleurde hevig. "Ik ben geen lid van de wegwacht. Nooit gedacht dat ik die nodig zou hebben... Hoe kom ik zonder auto thuis?" Haar gezicht zag er verdrietig uit en ze keek hem met een wanhopige blik aan.

"Ik kan je naar de garage slepen?" probeerde hij, "Dan kun je van daaruit je reis plannen?"

"Ik heb maar een klein beetje cash bij me,...ik heb mijn pinpas thuis laten liggen. Ik had nooit gedacht die voor een wandeling nodig te hebben. Wat moet ik nu doen?" Ze zag er uit of ze zou gaan huilen.

Wat moest hij nu? Hij had met haar te doen.

"Ik kan zelf wel wat knutselen aan die auto als 't moet," opperde hij, "maar het kan een paar dagen gaan duren voor ik hem aan de praat heb. Ik moet eerst bekijken wat er aan scheelt. Als het inderdaad de distributieriem betreft zal ik een nieuwe moeten bestellen. Ik moet er ook maar net toevallig het juiste gereedschap voor hebben. Als het me niet lukt zal die auto toch echt naar een garage moeten."

"Maar hoe kom ik dán thuis?" Haar onderlip trilde en ze keek om zich heen alsof ze naar een uitweg zocht. Hier in het bos was geen trein of bus te vinden.

"Ik kan je brengen?" probeerde hij.

"Ik woon niet in de buurt.." was haar zachte antwoord.